

«Et godt sted å leve» - men bare for de i sentrum?

Dette høringssvaret kunne vært fylt med henvisninger til lovverk, forskning, udir, rapporter og faglige anbefalinger. Det kunne vist til alt det kommunen selv ikke har gjort i denne saken. For dette er ikke en forsvarlig utredning. Dette er ikke et godt nok grunnlag for å legge ned Sørenget skole. Det er for mange svakheter i utredningen.

Det som legges fram, oppleves ikke som en helhetlig vurdering av barns beste, lokalsamfunnets framtid eller konsekvensene for familier som faktisk lever livene sine her, uten for sentrum. Men dette svaret skal først og fremst handle om det kommunen ser ut til å ha glemt, menneskene. Følelser. Tilhørighet. Trygghet. Barn og fremtiden for bygda. For oss som har valgt å bosette oss på bygda, handler dette om langt mer enn et bygg. Vi har valgt denne bygda fordi det finnes skole og barnehage i nærmiljøet. Fordi det finnes liv her. Idrettslag. Fordi skolen er hjertet i bygda vår.

Tre generasjoner i vår familie har gått på denne skolen. Farfar. Pappa og tante. Nå våre barn. Dette er ikke bare en skole – det er historie, identitet og fellesskap. Det er voksne som kjenner barna våre ved navn, som ser dem når de har en dårlig dag, som fanger opp utfordringer før de vokser seg store. Det er ansatte som bryr seg langt utover det som står i en stillingsbeskrivelse. Vi er så utrolig takknemlige for voksenpersonene på skolen vår.

Som mamma til tre barn – ei i 4. klasse, en i 1. klasse og en skolestarter i barnehagen – kjenner jeg på en frustrasjon og en sorg over at dette i det hele tatt vurderes. For når kommunen snakker om «struktur», «effektivisering» og «fagmiljø», så snakker vi foreldre om barna våre. Om hverdagen deres. Om tryggheten deres. Og ja – jeg er en løvemamma. Jeg kommer ikke til å sitte stille og se på at barns oppvekstmiljø rives bort på grunnlag av en mangelfull utredning og økonomiske regnestykker som ikke tar inn over seg hva dette faktisk vil koste mennesker. Understreker også, at det er ufullstendige og mangelfulle regnestykker!

Kommunen argumenterer med at større skoler skal gi bedre faglighet og kompetanse. Men hvor er forskningen de viser til? Hvor er dokumentasjonen på at akkurat Sørenget skole ikke leverer godt nok? Gjerne gjør et lite søk i lokalavisa (NA), søk gjerne opp Sørenget skole. Der har du bildebevis på hva skolen vår får til. Nasjonale tester, 5.klasse ved lille Sørenget var 3.best i Norge osv. Vi er slettes ikke dårligere, heller tvert imot.

For virkeligheten vår forteller noe helt annet.

På Sørenget er veien fra utfordring til tiltak kort. Samarbeidet mellom hjem og skole fungerer fordi ansatte kjenner barna og familiene. Det er tette møter, god kommunikasjon og voksne som ser hele mennesket. Det skapes robuste barn gjennom trygghet, stabilitet og nærhet – ikke gjennom større klasser, lengre avstander og mer anonymitet.

SFO-ansatte som møter barna med omsorg fra tidlig morgen til ettermiddag. Lærere som strekker seg langt. Kreative prosjekter. Turer. Samhold. Dette er ikke «mindreverdige» skolehverdag. Dette er kvalitet. For her er det kvalitet i alle veggene.

For noen dager siden møtte vi naboen vår, en mann på over 80 år, på vei hjem fra ridning. Han sto lent mot bergknausen ved veien og nøt de siste solstrålene før sola forsvant. Han begynte å fortelle om skolen – om hvordan det var å gå der på 1940-tallet. Han pekte mot vinduene på det eldste bygget på skolen, fortalte om klasserommet sitt. Han fortalte da han kom på skolen, og læreren fortalte at nå var krigen over. Det er dette som står på spill.

Historien. Røttene. Menneskene.

Historielaget som lærer barna våre om bygda de vokser opp i. Turene. Fortellingene. Stoltheten over stedet de kommer fra. Barn som kommer hjem med steiner i lomma og store øyne: «Mamma, den her steinen e skikkelig gammel!» Fordi noen har tatt seg tid til å lære dem at stedet de bor på betyr noe. Vi har utrolig mange steiner hjemme her, som er skikkelig gamle, og som har en historie.

40 % av innbyggerne i Namsos bor på bygda. Det er nesten halvparten av kommunen. Likevel oppleves det som om distriktene behandles som en utgiftspost som gradvis kan avvikles. Men folk har valgt å bo her. Aktivt valgt det. Nettopp fordi kommunen har lovet at hele kommunen skal være «et godt sted å leve». Den formuleringen kan ikke bare gjelde dem som bor i sentrum. Ikke alle ønsker et liv der barna vokser opp mellom asfalt, kjøpesenter og trafikk. Mange av oss ønsker trygghet, nærhet og fellesskap. Noen har flytte hjem igjen, for å gi våre barn den samme fine oppveksten de selv hadde på bygda. Det burde også ha verdi.

Forsvinner Sørenget skole, forsvinner også grunnlaget for barnehagen. Forsvinner barnehagen, svekkes idrettslag, fritidsmiljø og framtidig bosetting. Dette handler ikke bare om en skole. Det handler om systematisk nedlegging av levende bygder. Og det er barna som betaler prisen. Kommunen må bidra til bli og bolyst.

Noen barn vil få opptil 90 minutter reisevei én vei. Det betyr flere timer hver eneste dag på buss. Mindre tid til lekser. Mindre tid til fritidsaktiviteter. Mindre tid med familien. Mindre hvile. Mindre overskudd.

Det betyr økt risiko for utenforskap, særlig for dem som bor lengst unna sentrum og aktivitetene. Barna på Salsnes har allerede kjent på dette. Man kan ikke trylle fram flere timer i døgnet. Heller ikke kommunen.

Barn trenger ikke bare undervisning. De trenger tilhørighet. Trygghet. Tid. Overskudd. Nærmiljø. Det virker som om kommunen har glemt det.

Dette er ikke bare en skolesak. Det er et spørsmål om hvilken kommune Namsos ønsker å være.

En kommune for hele befolkningen – eller bare for de som bor nærmest sentrum?

Frustrert mamma til 3 og bygdeentusiast, Ingrid.